

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 378. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346603328928/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

ranter. De mumler om ham paa Egnen, de mumler, ja, de gjør, de mumler --»

Karl følte, at hans Vrede mod Svogeren vilde være forbi, i det Øjeblik han fik Ret til at sætte ham paa en Arbejdsanstalt -- saa kunde han endogsaa ynke ham af hele sit Hjerter, -- men at saadan Een skulde have Lov at gaa løs -- og øde alting for Anna -- og avle Sømer, der blev Drukkenbolte som han selv! -- at man ikke kunde slaa saadan Een ihjel paa Stedet og faa ham puttet i Jorden! --

»Og Du skylder ham de Penge?»

»Ja, det veed da den sødeste Worherre jeg gjør -- her skal Du lig' see Papirerne -- de er i Orden --» Han tog et krøllet Dokument op af sin Indelomme, hvor det havde ligget ganske løst. 22,000 Kroner. -- Men de 2000 -- dem skaffer -- dem seer jeg Udvej til paa anden Maa-de.»

Karl tog Papiret. »Ja, saa skal jeg skrive til Meyer og ordne det med de 20,000.»

»Tak, tak -- det var prægtig, det var prægtig!»

Robert rejste sig noget usikkert; de stod et Øjeblik uden at sige noget.

Det dirrede i Karl. »Ja, jeg vil ikke byde Dig med ind til Kaffe, Robert, -- for Du er beruset.»

»Dét er *forfærdelig* lidt, jeg har faaet, det kan jeg sige, -- jeg drak -- jeg fik to lille Kunjaker til mit Kaffe paa Skibet -- to bitte, smaa nogen -- de var s'gu spinke! --»

»Ja, farvel, Robert!»

»Farwel, Swaver, -- ja, sees vi int tidligere, saa sees vi jo i Hjemmet --»

»Ja, vi sees tids nok.»

Saa gik Robert ned ad Trappen. Sikken Krop dog ogsaa -- til ingen Nytte! -- saadant et rigtigt, stort Landbæst af en Proprietær. Han tog og lagde Hænderne paa begge den ret brede Trappes Gelændere og fyldte hele Mellemmrummet med sin Skikkelse. -- Herregud! det var ham, de engang havde fundet saa vidunderlig hjemme i Holting.

Karl syntes, alle hans egne Sager og Sorger var næsten som en Leg, naar han tænkte paa, hvad hans Søster Anna havde faaet at drages

med. – Han følte Væmmelse, hver Gang det ret blev levende for ham. – Straks efter Kaffen gik han en lang Tur ud ad den gamle Jernbanevold, igjennem Viadukten ved Ny Carlsberg, saa op igjennem Valby og ind i Søndermarken. – Og han havde jo alligevel snart glemt Anna og hendes Sager over sit Møde med Rebekka i Dag. – Det var mærkeligt med den *Glans*, der laa over alt dette til den Side, hvor Rebekka var. Og den udgik jo vel nok til Dels fra hende, men det kunde dog paa ingen Maade være det alene. Det maatte vel være saadan, at baade Hennes, – som han følte saa tydeligt, for ham var den eneste og altid vilde være det, – og ligesaadan det Guds Rige, som han havde fundet paa samme Side som hende, – det var Küder, der mere udstraalede Varme end egentlig *Glans*, – ellers maatte jo baade Rebekka og alt hendes forsvinde i Mørke. – Ja, – men der var nu sikkert tillige noget fordunklet ved Højskolen eller Grundtvigianismen, eller hvad man skulde kalde det derhjemme i Holting. Han kunde jo da ogsaa huske, at Onkel Jørgen selv saa tit havde sagt, at i hans unge Dage da var der ganske anderledes Begejstring indenfor den grundtvigske Lejr. Han mente jo, det var Grundtvig, de savnede. – – Ja, det kunde saaraad gjerne være. De andre havde jo Georg Brandes endnu. – Det var dog ellers forunderligt, om en enkelt Mand skulde kunde gjøre saa meget. – Det var da ikke, fordi Brandes havde *Ret*. For det havde han jo ikke. Grunden var vist ikke heller hans sjældne, magtige Begavelse alene. – Hans Frisind var det i hvert Fald ikke, for det havde han vist ikke meget af. – Det maatte vel saa være dette, at han var en sejtrig Helt, en Mand, der havde vovet Livet for en Idee og samlet en Hær om sin Fane. – For det var ikke hans Følgesvende i dem selv, der laa *Glans* over. Der var naturligvis udmærket skønne Undtagelser, ligesaavel i den Lejr som hjemme, men Gjennemsnittet stod vist endogsaa langt under Gjennemsnittet i Holting, – Karl maatte med et Smil indrømme, at det var ikke store Sager, der blev til dem paa den Maade. – Nej, men det var nok det: det var altfor længe siden, at Grundtvigianernes store Aandskjæmpe havde levet, han, hvis Gjerning var en Heltedaad, og som en Tid havde gjort det hele til et Vovestykke. Nu vandt de aldrig andre Sejre end dem, der ingen Helte behøvedes til. – – Og kom der saa en enkelt Vovehals, som Onkel Jørgen jo paa en Maade var bleven det, saa var der ingen Stil eller Natur i det. Han var kommen op at ride paa et Bibel-sprog eller en anden Sentents og tog saa til Hekkenfeldt paa den. – –